

—2—

- Δ. Λευκή είσαι ως τὰ κρίνα, ως αὐτὰ ἀγνή, γλυκεῖα,
θελκτικὴ, χαριτωμένη, καὶ συγχρόνως ἐμβριθής,
γοητεῖαν διαχέει ἢ τερπνὴ σου ὁμιλία,
ἀδελφὴ ἀξία εἶσαι τῶν ἀγγέλων, νὰ κληθῇς.

—3—

- Ε. Εὐειδὴς εἶσαι τὴν ὄψιν, ὡς καὶ τὴν ψυχὴν ἐπίσης
ροδαλή, γαληνιαία ὡς τὸ μάγον λυκουγές
τύπον κόρης οὐρανίας σὲ διέπλεσεν ἡ φύσις,
ἀμιγῇ κακίας πάσης, ὥσπερ ὕδωρ διαυγές.

—4—

- Ν. Νέφος κόμης μελιχρύσου στεφανοῖ τὴν κεφαλὴν σου
καὶ κυκλοῖ τὸ μέτωπόν σου ὡς ἄκτις ἡλιακή,
εὐφροσύνην ἀποπνέει ἢ φιλομειδῆς μορφὴ σου
τὴν χαρὰν παντοῦ σκορπίζει, ὡς ἐλπίς μαγευτικὴ.

—5—

- Η. Ἡ ζωὴ σου, εἶθε φίλη, νὰ παρέρχηται ἡρέμα,
ὡς ἀνοίξεως ἡμέρα ἢ ὡς ὥρα χρυσαυγῆς,
εἶθε πάντοτε νὰ φέρῃς τῆς χαρᾶς τὸ θεῖον στέμμα
καὶ τὸν βίον μειδιῶσα νὰ διέλθῃς ἐπὶ γῆς.

Ἐν Ἀθήναις 28 Αὐγούστου 1892.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ Ι. ΚΑΛΟΣΤΥΓΗ

ΜΗ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

Μὴ μ' ἀγαπᾷς ξανθοῦλα μου τρελλή,
Ἀγάπη μὲ τὴν βίαν δὲν γυρεύω,
Ἐγ' ὅμως ποῦ πονῶ γιὰ σὲ πολὺ,
Θὰ σὲ λατρεύω.

Μ' ἀρέσει νὰ περνᾶω τὸν καιρὸ
Μὲ ἔρωτα, δροσάτο μου λουλουδί,
Τὸν πόνο μου νὰ λέγω τὸν πικρό,
Μὲ τὸ τραγοῦδι.

Κ' εἴν τύχη, γαλανή, καμμιὰ φορά,
Τὸν πόνο μου σ' ἐκείνο νὰ γνωρίσης
Καὶ μάρμαρο εἴν εἶσαι περὶ σκληρά,
Θὰ μ' ἀγαπήσης.

Γιατὶ θὰ ἰδῇς γλυκερὰ μου γαλανή,
Πιστὸν ἀληθινὸ τὸν ἔρωτά μου
Κι' ἀγάπη θεὸ νὰ βρῇς παντοτεινή,
Εἰς τὴν καρδίᾳ μου.

Ν. Α. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΗ Μ' ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗΣ

Ὁ! μὴ μ' ἐγκαταλείψης,
φιλτάτῃ μου ψυχῇ,
τὰ δάκρυα λυπῆσου
ποῦ χύνω σὰν βροχή.

Λυπῆσου τὰ δεινὰ μου,
τοὺς ἀναστεναγμούς,

καὶ τῆς καρδίας τοὺς τόσους
καὶ τρομεροὺς παλμούς.

Ἀφοῦ μ' ὠρκίσθης πίστιν,
τί μὲ περιφρονεῖς;
Θυμᾶται ἡ σελήνη
ἂν σὺ τὸν λησμονῇς.

Καὶ τοὺς θερμούς σου ὄρκους,
'ποῦ μ' ἐδίδεις σκληρὰ
τοὺς λησμονεῖς κι' ἐκείνους;
Ὡμὲ! τί συμφορά.

ΔΓΓΕΛΟΣ Α. ΔΙΒΙΕΡΑΤΟΣ

Ἐν Καίρῳ

ΜΟΙΡΑΙΑ ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ

Τόσων ἐτῶν πολὺδακρυσ ἡμέραις λησμονοῦσα,
ἢ πόρρωθεν ἐμπνέουσα τὸν ποιητὴν τῆς μουσᾶς,
τὰς κλειδας τῆς καρδίας τῆς εἰς ξένον αἵφνης δίδει
καὶ ὥσει κόρη τοῦ συρμοῦ τὸν φίλον τῆς προδίδει.
Θὰ ἦτο ἴσως ἔμπορος ἢ πλούσιος τὸ χρῆμα,
καὶ ὅχι στίχων βαφιδὸς ὡς ὁ Ῥαούλ, τί κρίμα!
Αἱ κλειδὲς τῆς καρδίας μας αἱ κλειδὲς τοῦ ταμείου
καὶ ἥλιος σωσίβιος ἢ λάμπις τοῦ χρυσοῦ!
Οὐδὲν οὐδὲν ἐκτός αὐτοῦ καὶ ἡ ἀτομικότης;
τὸ πνεῦμα; ἡ ὑπεροχὴ; γελοία ματαιότης!....
μόνον καρδίας πρὸς στιγμὴν ποιητικὰς πλανῶσα
καὶ ἐκ ψυχίων εὐτελῶν τῆς φήμης ὅμως, ζῶσα.
Πολλάκις σύννου ἐκτοτε τὸν ποιητὴν μου εἶδον
ἀλλ' ὑψιφρόνως βαίνοντα καὶ ἐμπλεῶν ἐλπίδων
ἐν πλήρει πεποισθῆσαι
ὅτ' ἤθελεν ὀφείποτε αὐτῇ μετανοήσῃ.
Ταλαίπωροι! νομίζετε τὴν λάμπιν τοῦ χρυσοῦ
ὡς μόνην εὐτυχίαν σας καὶ ὡς σκοπὸν τοῦ βίου
Βαδίζετε τῶν πόθων σας τὴν λάμπουσαν σκοτίαν
ἄνευ ἰδέας εὐγενεὺς χωρὶς, χωρὶς καρδίαν.
Ἐν χρηματοκιβώτιον! ἡ κόρη ἐθαμβώθη.....
καὶ σβύνονται διὰ μιᾶς τοσούτων χρόνων πόθοι.
Ὁ Κροῖσος ἀντικαθιστᾷ τοῦ ποιητοῦ τὸ πνεῦμα,
ὁ τελματώδης ὕλισμός, τοῦ νάματος τὸ ρεῦμα.
Καὶ ὅμως δὲν παρέρχονται τρεῖς μῆνες καὶ ἡ κόρη,
ἥτις τὸ πᾶν περὶ αὐτὴν ὀλβίως ἐθεώρει.
Μεταμελεῖται καὶ θρηνεῖ κρουνοὺς δακρύων χύνει,
Αἶ! τί νὰ γίνη...

Τὴν βασανίζει ἐριννὺς ἢ μεταμέλειά τῆς
ἀλλ' εἴν ἀργά, δὲν ὠφελοῦν πλέον τὰ δάκρυά τῆς.
Ὁ ποιητὴς ἐκήδευσεν τὸν ἔρωτα ἐκείνον,
τὸ φροῦδον καὶ τὸ μάταιον οἰκτεῖρων τῶν γηϊνῶν,
οἰκτεῖρων τὴν ἀνήκουστον τῆς κόρης ἀστασίαν
τοὺς ψευδοφίλους ἄσπασμους καὶ τὴν ὑποκρισίαν.
Μάτην ἐκείνη βλασφημεῖ τὴν τύχην ἢ τὸ χρῆμα
ἐκείνος βαίνει μειδιῶν πρὸς τὸ μοιραῖον μνηῆμα,
διότι εἴν ἐσβέσθησαν τοῦ βίου του οἱ πόθοι,
οὐχ ἦττον ἐξ ἀγνώμονος ἐχίδνης διεσώθη.

ΦΡΕΑΤΤΕΥΣ